

delig Forvikling i Formen, i det man fremtvang Nødvendigheden af, at Kongen skulde sanctionnere Udtalelser om Gjenstande, der ligge udenfor Rigsdagens Omraade. Det er klart, hvad denne Forsamling vil med Hensyn til Kassebeholdningerne, men det behøver Kongen ikke at sanctionnere, før han kender den næste Forsamlings Mening, og da har han at rette sig efter de forfatningsmæssige Forskrifter. Er dette en Sag, hvori, som her forudsattes, denne Repræsentation har en retlig Afkomst til at deeltage, og Fællesrepræsentationen vil noget andet, saa maa den beroe, til man atter kan komme tilbage hertil, men alt dette passer jo ikke paa en Finantslov, der skal sanctionnere og træde i Kraft inden 1ste April. Af disse Grunde skal jeg principalt anbefale og selv stemme for det af Rigsdagsmanden for Odense Amts 1ste Valgfreds stillede Forslag, men hvis Forsamlingen, ligesom Regjeringen oprindeligt — hvad jeg imidlertid ikke troer at behøve at fastholde — finder Betænkelighed ved, at der ikke er nævnt en bestemt Sum, saa skal jeg, da det kun er en Overslagssum, ikke have noget imod, at den nævnes med 2 Millioner, hvorfor jeg har tilladt mig at anmode Formanden om en deelviis Afstemning af Fleertallets Forslag. Jeg skal da dernæst tiltræde dette Forslag saalydende: „Kongerigets Andeel af det Beløb, hvormed Monarchiets Fællesudgifter muligt maatte overstige de fælles Indtægter, anslaaes til 2 Millioner Rigsdaler;“ derimod maa jeg fraraade den anden Deel, der lyder saaledes: „hvoraf 900,000 Rigsdaler extraordinært, der kun udredes af Kongerigets Kasser, efterhaanden som Tilskud behøves og forfalde til Udtælling“, for det Første fordi det, som Rigsdagsmanden for Odense Amts 1ste Valgfreds klarligen har udviklet, er en Gjenstand, som ikke hører under denne Forsamlings Omraade,

da Rigsrådet bestemmer, hvilke Udgifter der skulle være ordinære, og hvilke der skulle være extraordinære for de fælles Anliggendes Vedkommende, og for det Andet enten er en Gjenstand af Grundlovsbestemmelsen, og da overflødig, eller, hvis man vil lægge Mæne deri, da ligger udenfor Rigsdagens Competence.

Monrad: Jeg indseer rigtignok ikke rettere, end at det af Fleertallet Foreslaaede er aldeles correct og stemmer overeens med de Grundsætninger, som man hidtil har fulgt her i Thinget. Det er som Indvending mod dette Forslag for det Første blevet bemærket, at man reent skulde ubelade Summen — at man altsaa slet ikke skulde nævne nogen Sum — fordi man ikke med Sikkerhed kunde gjøre noget Overslag. Jeg maa hertil bemærke, at Grundlovens § 52 lyder saaledes: „Paa hver ordentlig Rigsdag, strax efterat samme er sat, fremlægges Forslag til Finantsloven for det følgende Finantsaar, indeholdende et Overslag over Statens Indtægter og Udgifter“. Det forekommer mig, at det, som følger heraf, paahviler os som Pligt at gjøre „Overslag“, hvor saadanne maatte savnes, eller hvor vi maatte have noget ved de fremsatte at erindre. Disse Overslag kunne gjøres med større eller mindre Sandsynlighed for, at de ville være rigtige, men der skal gjøres Overslag over enhver Post i Finantsloven. Hovedsagen ved en Finantslov er jo ogsaa, at den skal udtrykke sine Tanker i Form af Talstørrelser, og et Budget, som ikke indeholdt saadanne Talstørrelser, fremsatte i bestemte Bevillinger eller Overslag, vilde efter min Mening være en Utting. Det kan heller ikke nægtes, at vi med Hensyn til Overslaget af den Sum, hvorom der her er Tale, paa ingen Maade ere i nogen egentlig større Forlegenhed end ved mange andre Overslag.